

заяпатъ и не знаятъ кой е той. Застигна ни до черквата и съ смѣхъ ни потупа почти викайки:

— Извинявайте.

— Василе, лошо правишъ дето се излагашъ така, — подхванахъ го азъ, като мислѣхъ хубаво да го нахокамъ.

— Ти, бате Андрея, не се тревожи... Когато ме гонятъ, при тѣхъ съмъ по-сигуренъ. Човѣкъ, който е гоненъ, се крие — така знаятъ тѣ, а пъкъ азъ — иначе... Та нали ще трѣба да науча кжде ще ме търсятъ, за да имъ разбъркамъ смѣтките?

Той бѣше правъ. Нѣмаше що — млѣкнахме.

Когато влѣзохме въ комитетската стая, всички наскачаха и радостта имъ нѣмаше край. И ведчага се почнаха комитетскитѣ работи. Левски говори за скорошното разбунтуване на цѣла България, съвѣтва ни да приготвяме колкото се може патрони и барутъ, да лѣемъ куршуми и да си набавяме пушки и револвери. Следъ свършване на революционнитѣ работи, почнахме да говоримъ за разни други нѣща. Така дойде дума пакъ за смъртѣта. Левски, напълно сериозенъ, почна да ни увѣщава да не се страхуваме и ако иска нѣкой отъ насъ да се реши, ще направи опитъ. Той прекара презъ една отъ халките на тавана едно вѣже, постави сандъче подъ него и почнахме да се редимъ. По нѣколко секунди, до минута, увизвашъ на вѣжето и съ една малка разтривка на гърлото и гърдитѣ, като че нищо не е било. Така и менъ прикачи той на вѣжето и нищо ми нѣма.

Само единъ отъ прекаченитѣ, незнамъ какъ преседѣ малко повече, та съ мъка го спасихме.

Когато му се отправиха упрѣци, че така напразно ще си отиде човѣка, той, безъ да изгуби самообладанието си, продължаваше изкуствено да произвежда дишане надъ полумъртвия трупъ, до като го съживи.

Ето това бѣше „дядо“ ти Василь.

